

50 — — vajencu pa so se cedile sline, ker je spoznal, da ne bo imel verice, pač pa dvoje znamenj, ki mu jih je veverica zasadila v njegovo nepošteno meso kakor v opomin: Ne iztezaj rok po tistem, kar ni tvojega! . . .

Vseskozi napreduje naša veverica, kličemo jo Muna.

Mnogočemu se je že privadila, čeravno nam večjidel ni pogodu, posebno pa mami ne.

Neko popoldne je bila sama doma . . . imela je torej popolno svobodo . . .

Kaj si vsega ni izmislila mala lahkomisljenka . . .

Ko smo prišli domov, smo ugledali pravo razdejanje po sobi . . .

Nemalo smo se čudili . . .

Semintja razvlečenega vse polno raztrganega papirja . . . po nekih čudnih potih se je morala priplaziti na pisalno mizo, kjer je bila razlita tinta; oglodala je svinčnik, objedla peresnik, slednjič se je še pospela na zrežljano kapelico — precej visoko nad pisalno mizo — in odlomila križ na vrhu . . .

In po delu, vsa utrujena, si je privoščila sladek mir in počitek.

Nikjer je nismo mogli najti, šele pozneje sem jo po čudnem naključju iztaknil v postelji pod zglavjem. — Spala je, pa nisem je smel motiti v sladkih sanjah . . .

Obračunala sta pa z očetom . . .

Take-le šale si dovoljuje naša Muna . . . Vendar nov napredek: malo smo jo že odvadili s tem, da ji ne zaupamo več preveč . . .

Takih potovanj kakor ono popoldne ji seveda ne bomo več utrpeli . . .

Drugače smo pa še vseeno prijatelji, saj nas ves dan kratkočasi. Pa tudi sama nas ima rada, najbolj pa še očeta. Zato ji je pa tudi dal dovoljenje in častno nalogo, da ga popoldne pokliče, kadar po kosilu zadremlje.

Ob določeni uri jo spustimo v spalnico — in takoj je na postelji . . . Najprej se ga loti pri palcu na nogi, če nič ne opravi, zleti preko glave in ga polasa, največkrat ga pa vščipne v ušesa — in to mu takoj prežene tudi najslajši spanec . . .

Premodre glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

abržani so bili kaj premeteni ljudje. Poleg raznih dobrih navad so imeli tudi to, da niso ničesar prej počeli, dokler se niso posvetovali o dotični zadevi ter skupno določili, kaj morajo storiti in kako se morajo ravnati. Vzajemnost je bila torej najlepša lastnost slavnih Zabržanov. Pečali so se le s poljedelstvom in z živinorejo, in njihov najimenitnejši poljski pridelek je bila pšenica.

Nekoč se prigodi nesreča, da pride v najlepše žito svinja; priklatila se je bila iz sosednje vasi. Prvi, ki to zapazi, hiti z najurnejšimi koraki k

županu in mu naznani nezgodo. Župan, vedno vnet za blagor svoje občine, skliče brž občinski odbor na posvetovanje. Občinski možje se brž zberejo v občinski dvorani in zasedejo svoje prostore. Po njihovem molku, po resnih obrazih in nagubanih čelih je bilo lahko spoznati, kako velevažna je reč, o kateri se ima obravnavati.

Ko je oče župan presodil število zbranih veljakov, se počasi vzdigne s svojega županskega sedeža, pokašlja nekoliko in pljune možato na tla v znamenje, da je otvorjeno posvetovanje. Vsi se obrnejo k predsedniku, ki začne tako-le govoriti:

»Slavni sosedje, tovariši in prijatelji! Že mnogo, mnogo let obdelujemo svojo rodno zemljo, sejemo in žanjemo, pripravljamo in spravljamo — že mnogo let slovimo po svetu kot najboljši pridelovalci zlate pšenice, in ni ga pod sinjim nebom kraja, ki bi nas bil dozdej prekosil v tej stroki. Pa glejte! Velika nevarnost preti našim setvam, zakaj kruti sovražnik je pridrl v našo pšenico in vso nam hoče pokončati, vso poteptati. Prišel je v podobi velike svinje, ki se v svoji neotesanosti ne briga za naše krvave žulje, za naše potne kaplje, za vse naše delo in ves naš trud ter neusmiljeno tepta naš pridelek. Bratje, položite roko na srce in izrazite na ta način, kako ljubite svojo pšenico in kako vas je presunila grozna vest. Toda ne morem govoriti dalje. Solze in žalost hočejo zadušiti moj govor. Samo svetujte in pomagajte mi, kako bi spravili to pošast na najboljši način iz žita!«

Ta jako ginljivi govor je bil vsem všeč in s spoštovanjem in občudovanjem zro zbrani na svojega občinskega vladiko, ki je zopet kakor že večkrat kaj izvrstno pokazal svoje govorniške zmožnosti. Marsikaterega pa je presunil govor tako, da so mu jele solze kapati izpod modrega čela.

Drug za drugim se začnejo oglašati zbrani možje, pa oče župan ni z nobenim nasvetom zadovoljen. Vse se je motalo namreč o presodku, kako bi izgnali svinjo in bi pri tem oprasku ne pohodili nobene bilke.

Ko nihče več ne ve kaj povedati, se oglasi zopet župan in svetuje nekaj. Po burnih klicih je bilo spoznati, da je prav on dobro zadel. Kaj je svetoval, vidimo takoj.

Iz množice, ki se je bila zbrala pred občinsko dvorano, poiščejo občinski odborniki moža, ki je imel najdaljše roke, ga posadijo na stol, mu dajo v roko dolg bič, in glejte — štirje možje ga ponesejo v žito, da izžene svinjo. Na ta način gonjač sam res ni pohodil nobene bilke.

Dolgo so iskali, jako dolgo in mnogo časa so nosili gonjača po njivi, a niso našli svinje. Naposled prikoraka mimo tujec in pove, da je že pred nekoliko časom srečal veliko svinjo, ki se je vračala domov. Težak kamen se je odvalil Zabrzanom od srca in globoko so si oddahnili. Svojemu slavnemu in modremu županu pa so baje za dober nasvet pripravili še tisti večer velikansko veselico z godbo in petjem. Pa čemu tudi ne!

